

Erstatningsansvaret, men denne Invaliditet — en Fingers Bortskæring — betyder for Typografen, at hans Erhverv ikke kan udøves. I dette Tilfælde forekommer det mig dog, at Arbejderforsikrings-Raadet med Hensyn til Invaliditetens Bestemmelse maatte være berettiget til at tage Hensyn ikke blot til selve den Kendsgerning, at en Finger var mistet, men ogsaa til, i hvilket Fag Fingeren var mistet, og naar en Fingers Tab i et bestemt Fag betyder, at vedkommende ikke mere kan udøve Faget, er det dog givet, at Ulykken i dette Tilfælde er større end den at miste en Finger i et Fag, hvor den paagældende er i Stand til at fortsætte Fagets Udøven, med andre Ord, det forekommer mig, at Arbejderforsikrings-Raadet under saadanne Omstændigheder uden Vanskelighed maatte kunne forhøje Invaliditetsprocenten. Hele dette Spørgsmaal om de 10 pCt. er imidlertid et Spørgsmaal, der naturligvis vil kunne gøres til Genstand for Overvejelse, idet man maaske i Udvalget vil drøfte det Forslag, jeg tidligere har nævnt, af Kontorchef Faber, som gaar ud paa ikke at lade Erstatningen være saa fast, mekanisk bestemt, som den er i Lovforslaget, og man vil maaske gøre den mere bevægelig ved at regne med flere end een Faktor. I dette Tilfælde vilde man maaske ogsaa kunne drage Spørgsmaalet om de 10 pCt.s Invaliditeter med ind under Overvejelserne og finde en naturlig Begrænsning, saa at der vel ydes Erstatning, men en noget mindre.

Det ærede Medlem fra Vemminge har været betænkelig med Hensyn til en Begrænsning paa et andet Punkt, nemlig den Begrænsning, som foreslaas for de gamle, for hvem Ulykkestilfældet indtræffer paa et Tidspunkt af deres Liv, hvor en høj Erstatning vilde betyde større Erstatning for dem, end hvis den indtræffer paa et tidligt Tidspunkt af deres Liv. Lovforslaget gaar ud paa at sikre vedkommende saa meget, som er tilstrækkeligt til at købe en Livrente af Størrelse som det halve af Aarslønnen, det er det Princip, som i det hele danner Grundlaget for Erstatningsberegningen. Det forekommer mig, at det Moment, det ærede Medlem fremførte, ikke har noget paa sig. Det ærede Medlem nævnedes, at en gammel Mand kunde sige: „Nu har jeg været saa heldig at spare Samfundet og Ulykkesforsikrings-selskaberne for at yde mig Erstatning for en eller anden Ulykke, indtil jeg blev 70 Aar, og naar nu Ulykken er kommet i mit halvfjerd-

sindstyvende Aar, vil jeg sandelig have den fulde Sum. Men denne Betragtning fremkommer jo kun, fordi den fulde Sum findes nævnt i Loven. I det Øjeblik man drager det frem, som er Lovens bærende Princip, nemlig at den Sum, der skal ydes, skal staa i Forhold til vedkommendes Aarsløn, er det en fuld Opfyldelse af, hvad Loven tilsigter at give vedkommende, naar han ikke faar mere, end at han kan faa sin halve Aarsløn Resten af sit Liv. Hvis man giver ham den hele Erstatningssum, giver man ham i Virkeligheden langt mere, end man giver de andre. Jeg tror derfor, at det Begrænsningsforslag, Arbejderforsikrings-Raadet har fremsat, er velbegrunder.

Det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) spurgte, idet han i øvrigt anerkendte Forpligtelsen til at afgive Risikoen, hvorledes man vilde sikre sig, at Risikoen blev afgivet. Denne Forpligtelse til at afgive Risikoen fremsættes saavel i Arbejderens Interesse, for at han kan være sikker paa at faa sin Erstatning, som i Arbejdsgiverens Interesse, for at Erstatningspligten ikke skal komme over ham som et Lyn, der slaar ned, idet Bestemmelsen om Risikoens Afgivelse har forberedt ham paa at modtage Ulykkestilfældet. Kontrollen med Forsikringsrisikoens Afgivelse har da ogsaa to Sider, den ene vendt mod Arbejderen, den anden mod Arbejdsgiveren. For Arbejderens Vedkommende er der indsat den Bestemmelse, at i det Tilfælde, Arbejdsgiveren har forsømt at afgive Risikoen og derefter ikke er i Stand til at betale Erstatningen, træder Staten til og sikrer Arbejderen. Altsaa for Arbejderens Vedkommende er Systemet i fuldkommen Orden. For Arbejdsgiverens Vedkommende er der med Hensyn til Kontrollen det at sige, at Staten maa have den Opgave, saa vidt det er gørligt, at bringe det til alle Arbejdsgivers Kundskab, at de har denne Pligt. Hver Gang en Lov gives, er det i og for sig alle Borgeres Forpligtelse, hvis Loven vedrører deres Omraade, at skaffe sig Kundskab om, at den eksisterer, og savner de en saadan Kundskab, maa de lide Skaden derved, men selvfølgelig gaar Bestræbelserne altid ud paa at aabne dem, hvem en ny Lov vedrører, den bedst mulige Adgang til at erfare, at Loven er givet. Jeg ved, at Arbejderforsikrings-Raadet har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, at man tænker sig at kunne indskærpe Bestemmelsen om Forsikringspligten ved Mandtalslisternes Ombæring lige-